

AYDINLIK DERGİSİ'nin

devrimci harekete yönelttiği iftiralara
bir yoldaşın verdiği

CEVAP

gerçek yayınevi

www.partizanarsiv.net

AYDINLIK DERGISİNİN DEVRİMCİ HAREKETE YÖNELTİĞİ İFTİRALARA CEVAP :

Aydınlık Dergisinin 71. sayısında "Tasfiyeciliğin aşırı sağa özü" başlığıyla bir yazı çıktı.Yazıyı kaleme alan,dürüst olmayan bir tutumla geçmişlerini temize çıkarma,devrimci hareketi karalama ve kendilerini hatasız gösterme gayreti içindedir.Yazar PDA hareketinin sağ teslimiyetçi bürokrat hattına karşı sol görünümü bir tepki olarak ortaya çıkan fakat gerçekte sağcı,pasifist karakterde olan bir gurubun hatalarını,Kaypakaya'nın önderliğindeki devrimcilere mal etmekte ve eleştirilerini başından sonuna kadar bu sahtekarlık temeli üzerinde yürütmektedir.Yazarın devrimci harekete mal ederek eleştirdiği noktaların çoğunu söz konusu pasifist gurubun sözlü olarak sağda,solda büro köşelerinde sorumsuzca sarfettiği gevezeliklerdir.Yazarın kaleme aldığı yazı aynı zamanda yazılı hiç bir belgeye dayanmayan,yalan ve abartmalarla dolu tam bir siyasi dedikodu numunesidir.Aslında bu yazıyı ciddiye almamak gerekirdi.Fakat PDA revizyonistlerinin ne derece dürüst ve devrimci harekete karşı idolojik mücadelede ne kadar aciz olduklarını bir kere daha açığa vurmanın gerekli olduğu kımısına vardık.Devrimci guruba yönelen ve hiç bir yazılı belgeye dayanmayan,devrimciler tarafından hiç bir yerde söylenmeyen bir yığın kuru iftiraya cevap vermek gerçekten de çok zordur.Çünkü iftiranın iftira olduğunu ortaya koymak gerekir.Bu bakımdan biz eleştirilerimizi ilk önce geçmişteki mücadeleye tanık olan ve çeşitli klikler veya örgütler içinde yer alan dürüst devrimcilerin takdirine sunuyoruz.Devrimci hareket temel meselelerde PDA'nın hatalarını açığa vurup eleştirdiği için bu yzıda esas olarak yazarın suçlamalarına cevap vereceğiz.

PDA HAREKETİ KÜÇÜK BURJUVA İHTİLALCILIĞINA KARŞI KIVILCIMLI VE DİĞER OPÖRTÜNİST UNSURLARLA UZLAŞAN SAĞ TESLİMİYETÇİ MODERN REVİZYONİST BİR AKIM OLARAK DOĞDU .

Söz konusu yazıda yazar ortaya çıkışlarını şöyle açıklıyor: "1969 sonları, proleter devrimci hareketin M.Belli oportünizmine karşı açık mücadeleye girdiği, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini savunmaya bağladığı ve revizyonizmle arasına kesin sınır çektiği bir dönemin başlangıcıdır.Sosyal-emperyalizmi ve revizyonizmi teşhir etmemiz ve ayrıca o zaman önemli bir tehlike halini alan maceracılığı eleştirmemiz karşısında her türden oportünist hareketimize karşı bir blok meydana getirmekteydi." (sayfa 26,abç)

Görüldüğü gibi yazar,1969 sonlarını "proleter devrimci hareketin" "revizyonizmle arasına kesin sınır çektiği bir dönemin başlangıcı" olarak değerlendiriyor. Bu dönemde "her türden oportünistin" kendilerine karşı "bir blok meydana getirdiğini" söylüyor.Acaba gerçekten durum böylemiydi?Şimdi geçmişe kısaca göz atarak bunun böyle olmadığını görelim:

Küçük burjuva aydın kesiminin sağ kanat kliklerinden birisi durumunda olan PDA hareketi 1969 sonlarından önce gençlik yığınları içindeki mücadelesini esas olarak gençliğin militan ve ihtilalci kesimine karşı yürüttü.Gençliğin faşist güçlere karşı yığın ve gurup direnişlerini ilk önce dil,ucuyla eleştiren bu klik,da-

ha sonra sopalı ve silahlı karşılıklı çatışmaları "çelik çomak oyunu" olarak nitelendi. Bireysel teröre karşı mücadele maskesi altında, günümüzün çeşitli revizyonist ve oportünist akımların yaptığı gibi faşist güçlerin saldırılarına karşı direnilmesini savundu, ama üstü örtülü ve sinsice gençlik yığınlarının militan mücadelesi içinde yer alarak onların hatalarına karşı mücadele etme tutumu yerine kenarda kalarak ahkam kesme ve ciddi bir devrimci çalışma yürütmeme tutumunu sürdüren bir avuç bürokratin bu teslimiyetçi politikası, onları adım adım gençliğin geniş yığınlarından tecrit etti ve giderek bu tecrit 1969'un sonlarında kopma noktasına ulaştı. Öte yandan M. Belli gurubu da gençliğin militan, ihtilalci mücadelesini kendi cunta emellerini gerçekleştirmek için bir araç olarak kullanmaya çalıştı. Esasında PDA ile MB gurubu arasında -1969'ların sonlarında- ideolojik bakımdan temelde bir ayrılık söz konusu değildi. Bu ayrılık PDA revizyonizminin Mao Zedung düşüncesine el atmasıyla birlikte giderek şekillendi.

1969'ların sonlarında bir avuç asistan ve öğrenci durumunda olan PDA kılığı, iddialarının aksine hiçbir zaman "revizyonizmle arasına kesin sınırlar" çekmedi. Onlar içine düştükleri tecrit durumundan kurtulmak için bir yandan Marksizm -Leninizm -Mao Zedung Düşüncesini gösterişli bir şekilde dergilerinde savunup "Halk Savaşı" çığırtaçlığı yaparken diğer yandan da en eski en kaşarlaşmış revizyonistlerle açıktan açığa sarmaş doluştular.

İlk başlarda Kaypakaya Mihri grubuna karşı tavizsiz bir mücadele verilmesini savundu. Uzlaşma eğilimlerine karşı çıktı. İstanbul'daki PDA'cıları Türk Solu ya da kurulundaki Mihri taraftarının stilmasını önerdi. Bu öneri O'nu İstanbul'daki Mihricilerin baş hedefi haline getirdi. Öneriden sonra toplanan İstanbul DEV-GENÇ forumunda Mihricilere karşı dişe diş mücadele verdi. Bu forumdan sonra Kaypakaya'nın Mihricilere karşı yürüttüğü tavizsiz ve inatçı mücadele O'nu kaba saldırıların hedefi haline getirdi. Ne var ki Kaypakaya bu mücadelede revizyonist görüşlerin etkisinden kurtulamamıştı. Ve henüz PDA'nın gençliğin ihtilalci mücadelesine karşı işlediği sağcı hatalarını tam olarak göremiyordu.

Yukarıda da belirtildiği gibi 1969'un sonlarından itibaren yani kesin ayrılıktan sonra PDA revizyonistleri cuntacı karakterlerinden dolayı ve bir de tecrit olmaktan kurtulmanın bir çaresi olarak Kuvvucımlıya yanaştılar. Tam bir bezirgan anlayışıyla O'nun bazı çevrelerdeki kof otoritesinden medet umma hevesine kapıldılar. PDA'nın revizyonist ileri gelenleri sık sık Kuvvucımlı'nın dergahını ziyaret ederek "Pirim sen himmet eyle" tavrıyla faaliyetlerini anlatarak, akıl danışarak O'nu "kazanma" eğilimine kapıldılar. Yazılarını dergilerinde yayınlamak ve kitaplarını bürolarında satmak suretiyle Kuvvucımlı'nın anti-Marksist tarih, devrim, devlet, ordu, vb. görüşlerinin yayılmasına hizmet ettiler. Kuvvucımlı'yı "usta" "büyük devrimci" olarak göstermeye çalıştılar. O'nun Vatan Partisi programını dergilerinde, överek kadroların gözünde büyütme çalıştılar. Gerçekte PDA ileri gelenlerinin bir kısmı o zaman bu anti-Marksist görüşlerin bir kısmının farkında idiler. Ama o dönemin şartlarında bu küçük burjuva aydınları için önemli olan kısa vadeli çıkarlardı, bu görüşlerin doğru olup-olmaması değildi. Onlar, doğru politika izlemenin

güçlenmek için esas olduğu ilkesini, eski revizyonistlerin otoritesinden yararlanmaya kurban ediyorlardı. Bunun üzerine PDA'nın revizyonist ileri gelenleri Kıvılcımlıya karşı açık tavır almak zorunda kaldılar. Kaypakaya PDA'nın bu bezirgan anlayışını sözlü olarak eleştirdi. PDA ileri gelenleri hatalarını kabul etmediler, tutumlarının doğru olduğunu ileri sürerek hiç sıklımadan Kaypakaya'yı eleştirdiler. Öte yandan onlar Mihrinin eski arkadaşlarıyla birlikte çalışıyorlardı. PDA'nın revizyonist merkezi bunları hareketin köşebaşlarına yerleştirerek kendi saflarında tutmaya çalışıyordu. Bu, gerçekte mevki vererek adam kazanma esasına dayanan tipik bir küçük burjuva siyasetiydi. Halbuki bu eski kadrolar PDA ile aynı görüşte değildi. Onlar Sovyetlerin revizyonist ve sosyal-emperyalist olduklarını kabul etmiyorlardı; toprak devrimini ve köylülüğün devrimci rolünü küçümsüyorlardı. Şehirlerin esas çalışma alanları olduğunu kabul ediyor ve halk savaşının ülkemiz için hayal mahsulü olduğunu söylüyorlardı. Bunlar Mihriyle hemen hemen aynı görüşteydiler. PDA revizyonistleri bunlarla tam bir ilkesiz birlik içindeydiler. Bunları açık olarak eleştirmek, görüşlerini düzeltmeleri yolunda dürüstçe mücadele vermek yerine, burjuva bir tutumla sırtlarını sıvazlamak, kısa vadeli çıkarlarını ilkeli birlikten üstün tutmak tavırını sürdürüyorlardı. Kaypakaya ve arkadaşları, Türk solu dergisinin İstanbul bürosunda yapılan bir toplantıda Mihriyle temelde aynı görüşte olan bu unsurların yazı kuruluma ve diğer sorumlu mevkilere getirilmemesini, bunların temel noktalarda farklı görüşte oldukları gibi, profesyonel çalışmadıklarını ve esas olarak kendi işleriyle uğraştıklarını, bu durumlarının doğru kararlar alınmasını engelleyeceğini ve çalışmalarını hantallaştıracağını savundular. Bunların yerine kitle çalışması içinde olan insiyatif sahibi profesyonel unsurların alınmasını önerdiler. Ve bu durumun hem doğru kararlar alınması, hem de çalışmaların hantallıktan kurtarılması için yararlı olacağını savundular. Bu görüş PDA'nın İstanbul ileri gelenleri tarafından reddedildi ve söz konusu unsurların bir kısmı 12 Marttan sonra PDA'cıları terkettiler. Bunlardan birkaçı yeniden Mihrinin yanında yer aldı.

Tüm bu gerçekler neyi gösteriyor? Bunlar, Aydınlik revizyonistlerinin iddialarının aksine, 1969 sonlarından itibaren PDA'cılarının revizyonizm ve her türlü oportünizm ile bağlarını kestiğini değil, revizyonistlerle ve oportünistlerle içli dışlı olduklarını gösteriyor. Bu gerçekler PDA revizyonizminin "revizyonizmle arasına kesin sınır çektiği"ni değil, revizyonist ve oportünist unsurların PDA revizyonizmini terkettiğini ve onlarla aralarına "kesin bir sınır çektiği"ni göstermektedir. Bu sınır, gerçekte değişik görüşleri savunan revizyonistlerin kendi aralarına çektiği bir sınırdan başka bir şey değildi. Bu gerçekler aynı zamanda PDA'cılarının Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini görünüşte kavradıklarını fakat gerçekte hiç kavremadıklarını da göstermektedir. Tarihte hiç bir komünist hareket, hatasız, dört dörtlük olarak doğmamıştır, bundan sonra da doğmayacaktır. Komünist hareketler de tabiatın kanunlarına uygun olarak doğar ve gelişir. Onlar da doğuş ve gelişme süreci içinde hatalar işler, hata işlemek mümkün değildir. Ama daha az hatalar işlemek, vahim hatalardan kaçınmak mümkündür. Bu da ancak hataları zamanında açık yüreklilikle ve dürüstçe açığa çıkararak bu hatalara yol açan tüm nedenleri şartları içinde

tespit edip bunlardan gerekli dersleri çıkartmakla ve bu dersleri kavramakla olur. Bu daha az hata işlemenin, gelişmenin esas şartıdır. Aydınlikçılar geçmişteki durumun ters göstererek, geçmişin hatalarını örtbas ederek durumu düzeltereklerini sanıyorlar. Bu onların küçük burjuva aydın karakterine tamamen uygun bir tutumdur.

Hemen her yazı ve konuşmalarında başkalarına "açık ve dürüst" olmayı tavsiye eden bu klik, siyasi ve ideolojik mücadelede son derece pervasız, tahrifatçılık ve yalancılıkta parmak ısırtacak derecede pishindir.

PDA HAREKETİ, MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ BAYRAĞI ALTINDA MODERN REVİZYONİZMİN UYGULANMASIDIR .

Esasa geçmeden önce yazının ilk başlarında değindığımız bir noktaya açıklık getirmek istiyoruz. Aydınlik yazarı şöyle diyor:

"Devrimci harekete karşı birlikte yola çıkan ve en sonunda tekrar birleşen her iki tasfiyeci gurup da aynı ideoloji ve siyaseti savunduklarından bunların görüşlerini bir arada ele alıp inceleyeceğiz." (sayfa 27, abç).

İşte yazı esas olarak bu sahtekarlık temeli üzerinde yürütülmektedir. Oysa devrimci hareket "Bütün yazılar"ında söz konusu pasifist gurupla aralarındaki görüş ayrılıklarını açıkça ortaya koymuştur. Hal böyleyken Aydınlik'ın revizyonist yazarı Kaypakaya'nın önderliğindeki devrimci mahalefeti karalamak için pasifist gurubun savunduğu hatalı görüşleri devrimcilere mal etme sahtekarlığından çıkar umaktır. Çünkü bunların ellerinde devrimcileri karalamak için yeterli çamur ve dedikodu malzemesi yoktur. Onun için başkalarının işlediği hataları -ki bu hataların nedeni de aşırı sağcı ve teslimiyetçi bir politika izleyen PDA revizyonizmidir- devrimcilere mal etme yolunu seçiyorlar. Fakat buna rağmen devrimci harekete yönelttikleri suçlamalara elimizden geldiğince tek tek cevap vereceğiz. Revizyonist yazarın, "en sonunda tekrar birleşen her iki tasfiyeci gurup"dan kesti da söz konusu pasifist guruptan bir-iki kişinin öz-eleştiri yaparak devrimci saflara katılmasıdır. Şimdi gelelim esasa. Yazar şöyle diyor:

"Tasfiyeciler, Mao Zedung düşüncesini, Marksizm-Leninizm'den kopardılar ve böylece O'na en sinsi saldırıyı yönelttiler. Tasfiyecilere göre, Lenin çağı değişti. Artık yepyeni bir çağda yaşıyorduk, Lenin'in fikirleri artık geçerli değildi...." (sayfa:7)

"Tasfiyeciler, Marks-Engels ve Lenin'in okunmasına karşı çıkıyorlar." (sf:27)

"Onlar... Mao Zedung'u bir peygamber derecesine indirmeye çalıştılar, gerçeklere bakmak yerine, kitaplardan yapılan alıntılarla oportünist çizgilerini ispatlayabileceklerini sandılar... Daha sonra ise Mao Zedung'u da inkara vardılar. Lin Biao'yu birinci tasfiyeciler, açıkça; ikinciler ise üstü örtülü bir şekilde savundular." (s.28)

Mao Zedung düşüncesini, Marksizm-Leninizm'den koparmak, Lenin'in fikirlerinin geçerli olmadığını savunmak, Mao Zedung'u inkar etmek, Lin Biao'yu "üstü örtülü" savunmak... Devrimci harekete karşı, yöneltilen tüm bu iftiralar karşısında gerçeğe de insan ne diyeceğini şaşırıyor. Devrimci hareketin yazıları meydandadır. Geçmişin tüm kadroları, Kaypakaya ve arkadaşlarını, bu konudaki tutumlarını çok iyi bilmek-

tedir. Onlar ne sözlü ne de yazılı olarak bu iftiraları doğrulayıcı her hangi bir tutum ve davranışta bulunmuş değildirler.

Mao Zedung düşüncesini M-L'den koparan ve "Mao Zedung'u bir peygamber derecesine indirmeye çalışan" kimlerdir? Bunlar ilk başta PDA yöneticileridir, ikinci olarak ise hatalarını devrimci harekete mal etmeye çalıştıkları pasifist guruptur. PDA bürokratları, küçük burjuva sınıf karakterlerinden dolayı Mao Zedung'un görüşlerini son derece şamatacı ve gösterişli bir tutumla ele aldılar. M-L-M Zedung düşüncesinin Türkiye pratiği ile nasıl birleştirilebileceği üzerinde ciddi bir şekilde düşünmedikleri gibi pratiğe uygulama yolunda da ciddi girişimlerde bulunmadılar. Gerçekte onların yaptıkları soyut bir Marksizm-Leninizm-M-Zedung düşüncesi gevezeliğinden başka bir şey değildi, özellikle M.Zedung'u idealist ve duygusal bir tutumla dillerine peleseng ettiler. M.Zedung'un görüşlerini hedefe yöneltme yerine "Ne güzel ok" diye bağırarak okşayan PDA revizyonistleri öyle bir hava yarattılar ki ister istemez Marks-E,L ve Stalin'in eserlerinin kadrolar tarafından öğrenilmesi geri plana düştü. Kadrolar arasında kitlelerle bağı olmayan veya çok zayıf bağları olan, kitle çalışması yürütmeyen gençler arasında "Mao Zedung'u bir peygamber derecesine indirenler" türedi. M.Zedung'un "fikirlerini bir kuramı kerim gibi aynen Türkiye'ye uygulama" eğilimine kapılanlar oldu. Bu kafayla yolu düşüp de köylere giden, oralarda soyut bir şekilde "M.Zedung'un görüşlerini anlatan" köylülerin yerel meselelerini hiç kale almayan unsurlar çıktı. Bu durum PDA içinde bir gurup kolejlî gençin "M,E ve Lenin'in okunmasının pek geçerli olmadığı" görüşünü ileri sürmesine kadar vardı. PDA revizyonistlerinin bir yandan M.Zedung düşüncesini en keskin bir şekilde savunmaları, gençliğe kitlelerle birleşmeyi önermeleri, diğer yandan da okullardan ve bürolardan ayrılıp genç yığınlara açılmaları, hantal, kırtasiyecî ve sağcı bir pratik içinde olmaları, onları devrimci gençlik yığınları gözünde gayri ciddi ve gülünç duruma düşürdü. Bu durumdan yararlanan Mihri ve yandaşları onları "kampus Maocuları" olarak niteledi.

PDA revizyonizminin bürokrat merkezi, gençliğin ihtilalcî mücadelesinin geniş halk yığınlarıyla birleştirilmesi ve gençlik arasındaki zararlı görüşlerin yıkılması yolundaki mücadelenin bizzat gençliğin ihtilalcî mücadelesinin saflarında yer almak suretiyle yürütülebileceğini kavrayamadı. Bürokrat merkez, devrimci kitlelerle birleşme yolunun M-L-M.Zedung düşüncesini ciddi bir şekilde ele almaktan, her türden revizyonist ve oportünist unsurlarla araya "kesin sınırlar çekmek" ve bunlara karşı tavizsiz bir mücadele vermektan geçtiğini; iki yüzlü bir tutumla bir eli iflah olmaz revizyonistlere diğer eli ise M.Zedung düşüncesine uzatmanın hareketin kitlelerle birleşmesini engelleyeceğini kavrayamadı. Bürokrat merkezin savunduğu görüşleri samimi ve ciddi bir şekilde ele alıp uygulamaması, kitlelerle birleşmeyi savunup kitlelere açılmaması öte yandan soyut propaganda ve araştırma esasına dayanan son derece cılız çalışmalarını kitle çalışması olarak göstermesi, Türkiye devrimci mücadelesini olumsuz yönde etkiledi. Mesela bu durum gençlik yığınları arasında kitlelere ve kitle çalışmasına karşı bir soğukluğun ve yabancılaşmanın doğup gelişmesine ve kitlelerden kopuk, maceracı eylemlerin körüklenmesine yardımcı oldu. Gerçekte bu, Mih-

ri'nin kendi cunta emelleri için maceracılığı soldan körüklemesine sağdan dolayı bir destek sağlamakdan başka bir şey değildi.

Kaypakmaya ve arkadaşları ise bu şartlarda PDA revizyonizminin henüz tam olarak etkisinden kurtulamamışlardı, fakat buna rağmen devrimci bir muhalefet yürütüyorlardı. PDA merkezini özellikle yukarıda belirtilen noktalarda eleştiriyorlardı. Bunlar kitlelerle bağları nispeten daha ileri olan unsurlardı. Grevlere ve köylü hareketlerine katılmak, tarım bölgelerini tarayarak buralarda araştırma yapmak, işçi-köylü gazetesinin eski ve yeni sayılarını dağıtmak, PDA'nın tabanındaki unsurları yağınlarla bağ kurmaya ve profesyonel çalışmaya teşvik etmek; çeşitli alanların her türlü abartma ve subjektif değerlendirmeden uzak bir şekilde ekonomik ve sosyal yapısını detaylı bir şekilde araştırıp kadrolara sunmak bunların başlıca faaliyetlerini teşkil ediyordu. Bu devrimci gurubun düşünce ve davranış hattı, PDA ve diğer pasifist gurubunkinden temelde tamamen farklıydı. Devrimci gurup, PDA'nın teslimiyetçi, modern revizyonist hattına karşı mücadele ederken sol hatalar işledi, fakat esasta proleter devrimci bir hat izledi.

Yazarın "Tasfiyeciler M, L ve Engels'in okunmasına karşı çıkıyorlar" iddiasına gelince, bu kuru bir PDA yalanıdır. M, L, Engels ve Stalin'i en çok okuyan, bu us-taların eserlerinin kadrolar tarafından okunmasını ısrarla isteyen ve kadroların eğitimi için girişimde bulunan en başta Kaypakmaya idi. Yazar bu gerçeği neden görmezlikten geliyor.

Devrimci hareket hiç bir zaman Lenin çağının, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının değiştiğini ileri sürmedi. Hareketin yazıları meydandadır. Hatta bu yazılarda PDA revizyonizmine karşı, "emperyalizm ve proleter devrimleri" tanımına milli kurtuluş ibaresinin eklenmesi konusunda eleştiri yöneltti ve çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu savundu. Fakat öte yandan hareket çağımızı "emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği" bir çağ olarak tanımladı. Bu bir çelişki olduğu gibi aynı zamanda hatalı bir tespitti. Yazar bu noktadan kalkarak devrimci hareketin "Lenin'in fikirleri artık geçerli değildir" dediğini yazmaktadır. Bu utanmazca sarfedilmiş bir iftiradır. Biz hatayı açık yüreklilikle kabul ediyoruz. Bu hatanın devrimci harekete zarar verdiğini de kavırıyoruz. Hatırlattığımız için de -hatayı iftiralarınıza bir sıçrama tahtası yap-sanız da- size teşekkür ederiz. Çünkü biz düzeltilen her hatanın halkın çıkarına olduğu inancındayız. Ne var ki bu hata, sadece bize ait değildir. En başta PDA revizyonizmine aittir. ÇKP 10. Kongresine kadar gerek sözlü gerekse yayın organlarında çağımızın "emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği" bir çağ olduğunu bağırarak tekrarlayanlar onlardı. Şimdi bu gerçeği görmezlikten geliyorlar. İşlediği hataları örtbas etmek ve samimi özeleştiri yapmamak bu küçük burjuva aydın hareketinin normal davranışı haline gelmiştir.

Kaypakmaya ve arkadaşlarının M. Zedung'u "inkar" ettikleri ve Lin Biao'yu "üstü örtülü bir şekilde" savundukları iddiası ise yine revizyonist Aydınlik yazarı-nın bütün Türkiye devrimcilerinin yüzüne karşı hiç kızarmadan söylediği kaba bir yalandır. Gerçekten de bunlar Türkiye devrimci tarihinin en pişkin yalancılarıdır.

FDA REVİZYONİZMİ, ÇARU MAZUMDAR'IN GÖRÜŞLERİNİ KENDİ PASİFİST VE TESLİMİYETÇİ POLİTİKASINA BİR KUVVET İĞNESİ OLARAK AŞILAMAYA ÇALIŞIYORDU .

Yazar şöyle diyor :

"1970 yılı içinde ilk ortaya çıktığında tasfiyecilerin temel özelliği, M-Leninizm çok kaba bir biçimde kavramaları Hindistan Marksist-Leninist K Partisi başkanı Çaru Mazumdar'ın fikirlerini bir kuranı kerim gibi aynen Türkiye'ye uygulama yönündeki tutumlarıydı." (sayfa 26)

Yazar revizyonist FDA merkezinin ve bu merkezin aşırı sağcı hattına karşı özünde sağ fakat görünüşte sol olarak ortaya çıkan pasifist gurubun işlediği ortak günahları Kaypakaya ve arkadaşlarının sırtına yıkmaya çalışıyor. Birinci olarak Çaru Mazumdar'ın fikirlerini ilk defa tercüme edip, yayan ve yayın organlarında basan FDA revizyonizminin merkeziydi. İkinci olarak, bu fikirleri "bir kuranı kerim gibi aynen" uygulamak isteyen FDA ileri gelenleriyle söz konusu guruptu. Bu fikirlerin en hararetli savunucusu FDA liderinin en yakın arkadaşlarıydı. Onlar Çaru Mazumdar'ın fikirlerinden hareketle ülkemizde "kitlelerin harekete geçmesini engeller" gerekçesiyle "sınıf düşmanlarının ateşli silahlarla imha edilmesinin hatalı" olduğunu savundular; "Düşmanın silahlarıyla silahlanma eğilimini zayıflatır" gerekçesiyle "halkın kendi imkanlarıyla silahlanmasının ve bundan dolayı da silah kaçakçılığının zararlı olduğunu" savundular. Gençliğin silahlı faşist saldırılara karşı "gençliğin parasıyla" silahlanmasına karşı çıktılar. Bunun gibi bir çok teslimiyetçi fikrin kadrolar arasında yaygınlaşmasına çalıştılar. Kaypakaya ve arkadaşları bu tip fikirlerin saçma olduğunu, teslimiyetçi ve pasifist eğilimlerin kılıfı olduğunu ve özünde siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddettiğini, hakim sınıfların işine yaradığını ileri sürerek, bunlara karşı çıktılar. FDA revizyonistleri gerçekte Çaru Mazumdar'ın Hindistan şartları için yazdığı görüşlerini kendi pasifist ve teslimiyetçi politikalarına bir kuvvet iğnesi olarak aşılamaya çalışıyorlardı.

Yazardan yukarıda aldığımız alıntı şöyle devam ediyor:

"Hiç bir hazırlığa gerek duymaksızın ve kitleler içinde devrimci bir çalışma ve örgütlenme yapmaksızın, bir seçkin gurubun derhal en yüksek mücadele biçimine girişmesini öneriyorlardı." (sayfa, 26)

Bu desteksiz atılmış bir yalan, bir iftiradır. Böyle bir öneri hiç bir yerde ne sözlü ne de yazılı olarak önerilmiş değildir. O dönemde devrimci muhalefet kadroların önemli bir kesiminin kitle temelini güçlü olduğu kırlık bölgelerde profesyonel olarak seferber edilmesini savunuyordu. Devrimci muhalefet 12 Mart şartlarındaysa elverişli kırlık bölgelere yerleşen kadroların kısa süreli bir propaganda, ajitasyon ve örgütsel faaliyetten sonra (mesela partinin o bölgedeki yönetim organını örgütleme, bunlar vasıtasıyla ilk gerilla çekirdeklerini teşkil etme ve silahlı mücadele ve parti politikası hakkında sürekli bir propaganda ve ajitasyon çalışmasından sonra) derhal silahlı mücadeleye girişebileceğini ileri sürdü. Hareketin yazılarında da belirtilen budur. "Hiçbir hazırlığa gerek duymaksızın", "kitleler içinde devrimci bir çalışma ve örgütlenme yapmaksızın" silahlı mücadeleye girişme iddiası bir iftiradan ibarettir.

Halbuki "hiçbir hazırlığa gerek duymaksızın ve kitleler içinde devrimci bir çalışma ve örgütlenme yapmaksızın" keskin sloganlar ve silahlı insan portreleriyle yayın organlarında halkı silahlı ayaklanmaya çağırıp, kadroların ve devrimci kitlelerin gözünde gülünç duruma düşenler PDA revizyonizminin merkeziydi. Bunlar sıcağın yuvalarında hazırladıkları keskin çağrılarının etkisiyle halkın silaha sarılıp ayaklanacağı ve bir çırpıda meseleyi hallededeceği hayaline kapıldılar. Bu aslında komploculuk ve siyasi kumarbazlıktan başka bir şey değildi. Bunlar devrimcilerin "keskin gevezelik" yaptığını söylüyorlar. Halbuki lafta keskin ve maceracı, pratikte ise hantal ve pasifist bir çizgi izleyenler bunlardı. Halk savaşının en "keskin gevezelik"lerini yapanlar, lafta kırılık alanları esas alıp, pratikte tersini yapanlar, lafta gerilla savaşını savunup pratikte onu imkansız hale getirenler onlardı. PDA hareketi gerçekte teorisi pratiğine, pratiği de teorisine ters düşen bir hareketti. Bu gün de aynı durumdadır. PDA REVİZYONİSTLERİ ESAS ÇALIŞMA ALANI KONUSUNDA DEVRİMCİ GURUBUN GÖRÜŞLERİNDEN KASITLI OLARAK SAKAT SONUÇLAR ÇIKARDILAR .

Yazar şöyle diyor:

"Tasfiyecilere göre Türkiye gibi ülkelerde şehirler ve işçi sınıfı revizyonizmin çalışma alanlarıydı. Şehirler ve işçi sınıfı tamamen terkedilmeliydi. (sayfa 28)

"Tasfiyeciler işçi sınıfını redderek işçi-köylü ittifakına karşı çıkıyorlardı." (sayfa 28)

Siyasi ve ideolojik mücadeleyi tahrifat, yalan ve iftira üzerine inşa etmekte bunların üzerine yoktur. Devrimci gurup nerede söylemiş, nerede yazmış belli değil, "şehirleri ve işçi sınıfını tamamen terketmek", "işçi sınıfını redderek İ-K ittifakına karşı çıkmak" ; devrimci kitleler, dürüst ve namuslu unsurlar inanır mı buna ?

Kaypakmaya ve arkadaşları daha önce de değindiğimiz gibi başından beri, savunulan teorisinin pratiğe uygulanması yolunda faaliyet gösterilmesini, teori ile pratik arasındaki zıtlığın giderilmesi gerektiğini savunuyorlardı. Bunlardan birisi kırıkların esas, şehirlerin ise tali çalışma alanı olduğu tespitiydi. Devrimciler bu ilkeye uygun olarak zaman geçirilmeden kadroların önemli bir kesiminin kitle temelini güçlü, çelişkilerin keskin olduğu köylük bölgelerde seferber edilmesini, diğer kesiminin ise işçi sınıfının yoğun olduğu şehirlerde görevlendirilmesini istiyorlardı. Özellikle PDA merkezindeki bürokratların dar bürolardan kurtulup işçi ve köylü yığınlarına açılmalarını istiyorlardı. Onlar bir kimsenin kitlelerle bağ kurmasını, kaynaşmasını devrimciliğin esas ölçüsü olarak görüyorlardı. Bu anlayış ve tutum, kitlelere açılmak istemeyen PDA bürokratlarını fena halde rahatsız ediyordu. Buna karşı onlar onlar kitlelerle bağı olmayan sağlam devrimcilerin de olabileceği görüşünü ileri sürüp bunu kendi durumlarına uygun bir teori haline getirme eğilimine kapıldılar.

Yazarın yukardaki yalanları görüldüğü gibi devrimcilerin teoriyi pratiğe uygulama istek ve önerilerinin utanmazca tahrifatından başka bir şey değildir. Eğer gerçekten de bu bürokratlar işçi sınıfı arasında çalışsalar, hem köyde çalışmanın

önemini daha iyi kavrarlardı, hem de devrimcilerle PDA bürokratları arasında böyle bir tartışma sürüp gitmezdi.

Devrimci gurubun "işçi sınıfını redderek İ-K ittifakına karşı" çıktığı iddiası ise yine bir uydurmadır. Zaten yazı bu tip uydurmalarla doludur. Yazar başından sonuna kadar kendi uydurduğu yalanları kendisi eleştirerek devrimcileri karalamaya çalışıyor. Bu yalanların bir kısmı eleştirisine kolaylık sağlama için son derece kabadır. Bu tip yalanların -okuyucular ciddiye almayacağı için- üzerinde durmayacağız. Onun için bunu da bir kalem geçiyoruz.

Yazar başka bir yerde de şöyle diyor :

"Aslında tasfiyeciler köylük bölgelerin esas alınması sorununda da tamamen gerici, coğrafya teorileri savunuyorlardı. Onlar emperyalizmin ve hakim sınıfların kırılık alanlarda zayıflığını, ulaşım ve haberleşme araçlarının yetersizliğine dayandırıyorlardı." (sayfa,28)

Devrimci gurup ülkemizde köylük bölgelerin esas mücadele alanları olmasının sebebini -yazılarında da belirttiği gibi- iki sebebe bağlıyordu. Birincisi, devrimin niteliği idi, özünde bir toprak devrimi olması idi -ki bu esastı-, ikincisi : ise emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kırılık bölgelerdeki askeri kontrol ve otoritesinin şehirlere göre daha zayıf olması ve buraları şehirlere göre daha sıkı denetim altına alamamasıdır. Sözlü ve yazılı olarak belirtilen gerçek budur. Bu konuda hareketin yazılarında yeteri kadar açıklama vardır. Yazar, neden hareketin yazılarından alıntı yaparak eleştiri yapmıyor da, her yerde söylenen ve yazıya geçirilen bu gerçeği görmezlikten gelerek yalan ve iftira silahına sarılıyor ? Bu çaresizliğin ve yeteri kadar eleştirecek nokta bulamamanın ifadesidir.

PDA REVİZYONİSTLERİ GERİLLA SAVAŞI VE ÖRGÜTLENMESİNİN SAVUNULMASINDAN KASITLI OLARAK KİTLE MÜCADELESİNİN VE KİTLE ÖRGÜTLERİNİN İNKARINI ÇIKARDILAR .

Yazar şöyle diyor :

"Tasfiyecilere göre kitle mücadelesi ve kitle örgütleri revizyonizm ve reformculuktan başka bir şey değildir...Kitleleri mücadeleye sevk etmeye çalışmak, pasifizm yolunu tutmaktı...grev, gösteri vs gibi eylemleri hor görüyorlardı." (sayfa,29)

"Aslında tasfiyecilerin kitle mücadelesini reddetmelerinin temelinde kitleleri reddetme anlayışı yatıyordu..." (sayfa 29)

PDA revizyonistlerine göre siyasi mücadelenin silahlı biçimlerinden birisi olan gerilla savaşını savunmak ve bu mücadele biçiminin elverişli bölgelerde sınıf düşmanlarına karşı örgütlendirilmesi yolunda seferber olmak "kitle mücadelesini reddetmek", kitleleri reddetmekti. Gerçekte sınıf mücadelesinin silahlı biçimlerine karşı olan PDA bürokratları, her zaman kasıtlı olarak gerilla savaş ve örgütlenmesinin karşısına kitle mücadelesini ve kitle örgütlerini çıkardılar. Birinin varlığından, diğersinin reddini çıkardılar. Onlar kitle mücadelesi ve örgütleriyle gerilla savaş ve örgütleri arasındaki sıkı ilişkileri ve bağlantıları göremediler veya görmezlikten geldiler. Kitle mücadelesinin ve örgütlerinin bazen gerilla savaş ve örgütlerine dönüşebileceğini gerilla savaşının ve örgütlenmenin elverişli şartlar

da kitle mücadelesinin ve örgütlerinin doğmasına veya gelişmesine yol açabileceğini veya bunlara dönüşebileceğini hiç bir zaman kavrayamadılar veya kavramak istemediler. Onlar halk savaşının her alanda değişik örgütlenme ve mücadele biçimlerini kapsadığını bir türlü kavramak istemediler. Silahlı mücadelenin savunulmasından barışçıl mücadelenin inkarını, gerilla örgütlenmesinin savunulmasından kitle örgütlenmesinin inkarını, gizli çalışmanın savunulmasından açık çalışmanın inkarını çıkardılar veya anladılar. Bununla birlikte gerçekte genel olarak silahlı mücadeleyi özel olarak da gerilla savaşını ve örgütlenmesini reddeden boğazına kadar bürokratism ve legalizm batağına gömülen PDA revizyonizmine karşı, legal imkanları, kitle mücadelesini ve kitle örgütlerini önemsemeyen, daha da ileri giderek reddeden söz konusu pasifist gurup türedi. İşte yazarın üçkağıtçılık yaparak Kaypakmaya ve arkadaşlarına mâletmeye çalıştığı hatalar, bunların hatalarıdır. Geçmişte duruma yakinen tanık olan tüm namuslu ve dürüst unsurlar kitlelerle en çok bağı olan ve kitle mücadelesine en çok katılan devrimci gurubun "grev, gösteri vs. gibi eylemleri hor" görmediğini, "kitle mücadelesini ve kitle örgütlerini" "revizyonizm ve reformculukla" suçlamadığını "yasal mücadele biçim ve araçlarının oportünizmle lekeli olduğunu" hiçbir zaman ileri sürmediğini çok iyi bilmektedir. Aydınlik revizyonistleri ne kadar yırtınsalar, ne kadar ustaca yalan ve iftiralar üretseler de kimseyi aldatamazlar, gerçekleri örtbas edemez, çarpıtamazlar.

BİREYSEL TERÖRİZME KARŞI MÜCADELE PERDESİ ALTINDA DEVRİMCİ ŞİDDETİ REDDEDEREK ORTAYA ÇIKAN PDA REVİZYONİZMİ BU TUTUMUNU SİNSİCE DEVAM ETTİRDİ .

Yazar şöyle diyor :

"Onlar proletaryanın devrim hedefini bir yana bırakıp, şiddeti her şey olarak gördükleri için her türlü şiddete tapıyorlardı...." (sayfa,29)

"...Maceracılık, en sonunda kendinde halka karşı şiddet uygulama hakkını bulmaya kadar varıyordu.." (sayfa,29)

Daha önce de belirttiğimiz gibi PDA revizyonizmi, bireysel terörizme karşı mücadele perdesi arkasında devrimci şiddeti sinsice reddeden PDA revizyonizminin merkezine karşı her türlü şiddete tapma eğilimi olarak beliren söz konusu pasifist gurubun tutumu ortaya çıktı. Bu ikinci eğilim PDA revizyonizminin günahıydı. Bu iki hatalı tutumu, her türlü şiddeti red ve her türlü şiddete tapma olarak da tanımlayabiliriz. Fakat bu her iki tutum ve çizginin sahipleri, 12 Mart faşist diktatörlüğü döneminde şiddet konusunda ortak bir davranış örneği gösterdiler. Bunlar, proletaryanın devrim hedefini bir yana bırakıp şiddeti "arkadaşlarına" uygulama gibi hatalı bir yola saptılar. Birinciler Kaypakmaya ve arkadaşlarına bir komplo hazırladılar. Fakat uygulayamadılar. İkinciler ise arkadaşlarından birisini vurdular. Revizyonizm ve pasifizm, "en sonunda kendinde" "arkadaşlarına" karşı şiddet uygulama hakkını bulmaya kadar varıyordu.

Revizyonist yazar pasifizmin şiddet konusundaki hatalı tutumunu devrimcilerin sırtına yıkacağını sanıyor. Devrimcilerin şiddet konusundaki tutum ve görüşleri bellidir. Bunu, geçmişteki mücadeleye tanık olan tüm namuslu ve dürüst unsurlar da bilmektedir. Devrimci şiddet, devrimci siyasetin başka araçlarla, şiddet araçlarıyla

yürütülmesidir. Şiddete her zaman ve her şartta baş vurulmaz. Devrimci şiddete, devrimci siyasetin barışçıl araçlarla yürütülmediği zaman ve şartlarda başvurulur. Tabii partinin, şiddete başvurması meselesi, partinin, yan kuruluşların ve halkın hazırlıklı olmasına bağlıdır. Her zaman ve her şart altında partinin silahlara kumandası esastir.

Devrimci hareket, 12 Mart faşist diktatörlüğü döneminde mevcut durumu hatalı tespit etmesine rağmen -yanlış istihbarattan dolayı bir iki hedef hariç şiddeti doğru hedeflere, geniş yığınların nefret ettiği hedeflere- işkence merkezi haline gelen karakola, işkenceci subaylara ve ihbarcılara- yöneltmiştir.

Aydınlik yazarının "bunlar kendinde halka karşı şiddet uygulama hakkını bulmaya kadar varıyordu" suçlaması gerçeği değiştirmez.

PDA REVİZYONİSTLERİ GENEL OLARAK FAŞİZMİ ÖZEL OLARAK DA BİZİM GİBİ ÜLKELERDEKİ FAŞİZM GERÇEĞİNİ HİÇ BİR ZAMAN KAVRAYAMADI .

Yazar faşizmle ilgili olarak da eleştirisini şöyle yapıyor :

"Tasfiyeciler, Türkiye gibi geri ülkelerin hepsinde faşizmin sürekli olduğunu iddia ediyorlardı. Onlara göre, 1920'lerdeki Milli Kurtuluşçu Ankara hükümetinden bu yana bütün hükümetler faşistti. Aralarında hiç bir fark yoktu." (sayfa 29)

"Onlar kitleleri faşizme karşı mücadeleye hazırlama görevlerine yan çizdiler" (sayfa, 30)

"Tasfiyeciler faşizmi mukadder gördüler..." (sayfa, 30)

PDA revizyonistleri sınıf karakterlerinden dolayı genel olarak faşizmi özel olarak da bizim gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki faşizm gerçeğini hiç bir zaman kavrayamadılar. Devrimci hareket, ülkemizin hiç bir zaman burjuva demokrasisini yaşamadığını ve ülkede kurtuluş savaşından bu yana faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğünü tespit etti. Yarı-sömürge yarı-feodal Türkiye'de faşist ve yarı-faşist diktatörlükleri, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının bazan bir kanadının bazan da tümünün uyguladığını açıkladı. Türkiye'de faşizmin kaynağının bu sınıflar olduğunu faşizmin yıkılmasının bu sınıfların bir kliğinin diğer kliğin yerine geçmesi veya bir hükümet değişikliği demek olmadığını, faşizmin yıkılmasının bu sınıfların hakimiyetinin yıkılması, yani bir devrim meselesi olduğunu açıkladı. PDA revizyonizmi hiçbir zaman bu gerçeği kavrayamadı veya kavramak istemedi. Onlar, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bir kanadının diktatörlüğü olan Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük olmadığını hala savunmaya çalışıyorlar. PDA ve bugünkü devamı olan Aydınlik revizyonizmi aslında Kemalist diktatörlüğü üstü kapalı ve sinsice TKP'nin değerlendirdiği gibi değerlendirmektedir. 1934'te TKP Ş. Hüsnü'nün ağzından K. diktatörlüğü, "...yerli işgücünü ve ülkemizin doğal kaynaklarını sömürü tekelini kendi ülkesinde tutma isteğini temsil" eden "milliyetçi" burjuvazinin "maskeli bir diktatörlüğü", "halka karşı parlamentarizmi" olarak değerlendiriyordu. Gerçekte ise Kemalist diktatörlük faşist bir diktatörlüktü. K. diktatörlük faşizmin dünyada adım adım geliştiği bir dönemde, "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedeldir", "Ne kapitalizm, ne sosyalizm" ve "Kamu yararı özel

yarardan önde gelir" gibi ırkçı ve faşist sloganlarla hükümünü yürüten dar bir kliğin rakipleri ve tüm halk üzerinde uyguladığı vahşi bir diktatörlüğü idi.

Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfının bir kesiminin faşist diktatörlüğü olan K. diktatörlük, rakiplerine hiçbir hayat hakkı tanımadı. K. diktatörlük Ş. Hüsnü'nün dediği gibi "işçilerin ve emekçi köylülerin her kımlıdanışını akıl almaz bir vahşetle başında ezdi." İşçi sınıfının bütün bağımsız siyasi ve mesleki örgütlerini adım adım yoketti". TKP başta olmak üzere tüm devrimci ve demokrat muhalefeti şiddetle susturdu. Ezilen milliyetlerin zorla eritilmesi ve yok edilmesi esasına dayanan bir politika izledi. Özellikle Kürt milletini terörle yığınlar halinde kırarak susturmaya çalıştı. Kemalistler ezilen milliyetler hakkındaki politikalarını şöyle açıklıyorlardı:

"Türk çoğunluğunun yanında diğer unsurların hiçbir etkisi yoktur. Her ne pa hasına olursa olsun, ülkemizde yaşayanları Türkleştirecek, Türklere ve Türkçülüğe karşı çıkanları yok edeceğiz. Vatana hizmet etmek isteyenlerin her şeyden önce Türk ve Türkçü olmalarını istiyoruz." (I. İnönü, 1925'te Türk ocaklarında yaptığı konuşmadan, 26-1-1977 Politika gazetesi)

"Tutuklamalar, terör hükümleri ve en ustaca kışkırtmalar (provokasyonlar)" (Ş. Hüsnü) Kemalist diktatörlüğün "gündeminde" daima var oldu. PDA revizyonistleri Kemalizmi halka şirin göstermek için faşizmi 1938 sonlarına mal ederek bütün suçlu İnönü'nün sırtına yıkıyorlar. Halbuki iktidara hakim olanlar yine aynı sınıfın Kemalist kanadıydı. Bu kanadın rakiplerine, halka ve uyruk milliyetlere karşı uyguladığı politika yine temelde aynı Kemalist politika idi. Kemalist ideolojinin niteliğinde de önemli bir değişme olmadı. Hatta diyebiliriz ki Kemalist diktatörlükte açık terör daha yoğundu. Şimdi sormak gerekir: Böyle olduğu halde, PDA revizyonistlerinin milli şef dönemini faşist diktatörlük olarak gösterip de Kemalist diktatörlüğe "Faşist değil" demelerinin sebebi nedir? Her iki diktatörlüğü uygulayan sınıfların niteliğinde, ideoloji ve politikalarında temelde ne gibi değişiklikler olmuştur? Bu sorulara cevap verilemiyor.

20 Ocak 1934'te, Ş. Hüsnü, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Onüçüncü Genişletilmiş Toplantısı'nda yaptığı konuşmada, Kemalist diktatörlüğün neden faşist bir diktatörlük olarak nitelendirilemeyeceğini şöyle açıklıyordu:

"Halk partisinin baskı tedbirlerini ilk zamanlar her şeyden önce gericiliğe ve dinciliğe karşı uygulamasını, zefere ulaşan Milli Bağımsızlık Savaşı sırasında Anadolu'nun emekçi kitlelerinin empryalizme karşı silahlı mücadelesinin başına geçerek olumlu bir rol oynamasını ve Sovyetler Birliği ile sadakatli bir dostluğun şimdiye kadar korumasını göz önünde tutan TKP, Halk partisinin milliyetçi diktatörlüğünün faşist bir diktatörlük olarak nitelendirilemeyeceğine ve böyle suçlanamayacağına inanıyordu." (Aydınlık, s. 43, s. 71)

Bu, gerçeklere uymayan hatalı bir tesbittir. İlk olarak Kemalistler, baskı tedbirlerini ve terörü sadece "gericiliğe ve dinciliğe karşı değil, komünistlere ve demokratlara karşı da uygulamıştır". Ş. Hüsnü Kemalistlerin daha savaş yılları için-

de (1921) halka karşı saldırılarını TKP ve Halk İştirakiyyun Fırkasına saldırmakla başlattıklarını görmezlikten geliyor. İkinci olarak, Kemalistler başından beri Sovyetler Birliği ile "sadakatli" bir dostluk politikası değil, iki yüzlü bir "dostluk" politikası izlediler. Üçüncü olarak, sultanlığın ayakta olduğu sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıyı, sultanlığın yıkıldığı yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapı haline dönüştüren Kemalist önderliğin, faşist bir diktatörlük kurmayacağını ileri sürmek hatadır. TKP'nin görüşü, savaşa milli burjuvazinin önderlik ettiği ve savaşın ülkeyi ekonomik ve siyasi bakımdan bağımsızlığa kavuşturduğu şeklindedir. K. diktatörlüğün faşist olarak nitelenemeyeceği anlayışı esas olarak bu görüşe dayanmaktadır.

PDA revizyonistleri ülkemizdeki faşizm gerçeğini esaslarıyla kavrayamadığı için faşizmin gerilemesini, ilerlemesini faşist bir diktatörlüğün yarı-faşist, yarı-faşist bir diktatörlüğün ise faşist bir diktatörlük haline gelmesini de kavrayamadılar. Onlar faşist bir diktatörlüğün halkın mücadelesi karşısında gerileyip yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmesini faşizmin yıkılması olarak değerlendirdiler. Mesela onlar, 27 Mayıs hareketi ile faşizmin yıkıldığını ileri sürdüler. Gerçekte ise 27 Mayıs hareketi ile faşizm yıkılmamış, gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmiştir. Bu halkın mücadelesi karşısında bir kliğin faşist diktatörlüğünün yerine rakip bir başka kliğin yarı-faşist diktatörlüğünün alması şeklinde olmuştur. 27 Mayıs hareketi komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının başından beri çatışan iki büyük kliğinden birisi olan İnönücü CHP'nin temsil ettiği kliğin diğerini (DP'nin temsil ettiği kliği) darbe ile devirmesinden ve halkın demokratik mücadelesi karşısında gerilemesinden başka bir şey değildir. Türkiye'de faşizmin gerilemesinde hiç şüphesiz ki, o dönemde dünyada gelişen devrim dalgasının da tayin edici olmamakla birlikte önemli etkisi olmuştur. 27 Mayıs hareketi ile faşist diktatörlüğün gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmesinde esas etken halkın mücadelesidir. Hakim sınıflar arasındaki mücadele ile dünyada gelişen devrim dalgası diktatörlüğün gerilemesinde rol oynayan tırlı etkenlerdir.

1950'lerde eğer halkın mücadelesi ve dünyadaki demokrasi ve devrim lehine olan olumlu gelişme 1960'daki gibi ileri olsaydı İP faşist diktatörlüğü gerileyebilirdi. Yani DP faşizmini uygulayan klik, devletin önemli kumanda mevkilerini veya kilit noktalarını elinde tutarak gerileyebilirdi. Aynı şekilde eğer 1960'larda halkın mücadelesi ve dünyadaki durum 1950'lerdeki gibi olsaydı, faşist diktatörlük gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelemezdi, yani 1950'lerdeki gibi olurdu.

27 Mayıs hareketinde ileri olan şey, PDA revizyonistlerinin savunduğu gibi bir kliğin diğer kliği devirmesi olayı yani klikler arası çatışma değildir; ilerici olan şey halkın yıllardan beri yürüttüğü mücadele ile faşizmin yenilmesi ve halkın kısmi demokratik haklar kazanmasıdır. Yani halkın mücadelesi ve bunun sonuçlarıdır. Hakim sınıflar arasındaki çatışma, tarihin her döneminde olduğu gibi 27 Mayıs'ta da halkın mücadelesine avantaj sağlamıştır. Eğer 27 Mayıs PDA'nın iddia ettiği gibi milli burjuvazinin bir darbesi olsaydı, her şeyden önce darbenin hemen akabinde emperyalizme bağımlılık yemini içilmezdi.

Sağ kanat küçük burjuva aydınlarının en teslimiyetçi ve en tamahkar bir kliği durumunda olan PDA hareketi, hakim sınıfların parlek laflarına ve reform vaatlerine çok çabuk kanan bir harekettir. Özellikle bu hareketin kulağı "Atatürkçülük" ve "reform" laflarını duyunca, gözü faltaşı gibi açılıyor, akli başından gidiyor. Bu karakterinden dolayı PDA kliği, ülkemizde faşist bir diktatörlüğün halkın mücadelesi karşısında gerileyerek yarı-faşist bir diktatörlük haline gelmesini kavrayamadığı gibi; yarı-faşist bir diktatörlüğün de ekonomik krizin derinleşmesi, devrimci dalganın kabarması karşısında faşist bir diktatörlüğe dönüşebileceğini de kavrayamamıştır. Bu yüzden onlar, 12 Mart muhtırasının "Atatürkçü" ve "reformcu(!)" muhtevasına çok kolay kanarak Muhtıranın özünü ve amacını yanlış tespit ettiler; Muhtırayı, kendi deyimleriyle "reformcu burjuvazinin" verdiğini ima ettiler. Açık kapı bırakmak amacıyla sarfettikleri bir yığın faşizm gevezeliği arasında onlar, Muhtıra karşısındaki gerçek görüşlerini şöyle dile getirmişlerdir:

"Parlamentar yolla veya askeri müdahale ile bazı reformlar yaparak buhrana hal çaresi bulma eğilimi, bugün için faşist bir diktatörlük hazırlayan en gerici güçlere üstün gelmiştir" (PDA. sayı 34. s.5).

PDA'nın halka karşı saldırıya geçmek üzere olan faşist kliğe, uygulaması için reform listesi sunması, bu değerlendirmenin veya anlayışın sonucudur. Bu değerlendirme, faşist güçlerin kendilerini reformculuk perdesi altında gizleme taktiğine yardımcı olmuştur. PDA'nın bu tutumu, insana TKP'nin geçmişteki bazı hatalı tutumlarını hatırlatıyor. 1925 yılında da TKP, Kürtlere karşı saldırıya geçen Kemalist diktatörlüğü bir yandan "Vurun Şeyh Sait eşkiyasına" diye teşvik ederken, diğer yandan da bu tip isyanların çıkmaması için Kemalistlere doğuda reformlara girişilmesini öneriyordu. Buna rağmen TKP, Kemalist terörün tırpanından kurtulamadı.

PDA revizyonistleri ikide bir devrimciler için "tasfiyeciler faşizmi mukadder gördüler.." diyor. Bu suçlamanın aslı nedir, bunu görelim.

1971'in Nisan ayında yapılan bir toplantıda devrimciler, faşizmin ilerde saldırıya geçmesinin kuvvetle muhtemel olduğunu ileri sürüp buna karşı gerekli tedbirlerin alınmasına işaret ettiler. Devrimciler hareketin legalizm batağına saplandığını, kadroların en kısa zamanda yer altına geçmesi gerektiğini bunların önemli bir kesiminin köylerde, diğerlerinin ise işçi sınıfının yoğun olduğu şehirlerde seferber edilmesini önerdiler. Devrimciler, özellikle iki yayın organı çevresinde çok miktarda kadromun kümelendiğini, bunların açık ve laçka bir çalışma içinde ve kitlelerle bağlarının zayıf olduğunu bundan dolayı faşist saldırıya açık hedef teşkil ettiğini belirttiler. Yayın organlarından birisinin kapatılmasını, diğerlerinin kadro ve kitle yayın organı olacak şekilde az bir kadro yutacak ve bunun da yanında yer altına geçecek şekilde ayarlanmasını önerdiler. Kapatılan yayının yuttuğu kadroların işçi sınıfı ve köylüler arasında seferber edilmesini, bunlarla en kısa zamanda bir illegal yayın organının temellerinin atılmasını önerdiler. (Yazar bu noktadan hareket ederek yazıda devrimcileri "Tasfiyecilere göre... yayın çıkartmak revizyonizmdi. Gazete ve dergi çıkarılması, mücadelenin önünde bir engeldi." (sayfa, 31) şeklinde suçlamaktadır. Bu da yine yazar tarafından uydurulan bir yalenin, yapı-

lan bir tahrifatın yine kendisi tarafından eleştirilmesinden başka bir şey değildir.)Bu önerilere karşı PDA revizyonizminin ileri gelenleri demagoji yaparak "faşizmi mukadder" görüşlerini ileri sürdüler ve bu tutumlarıyla faşistlerin saldırı hazırlıklarını göremediklerini bir kez daha açıkça ortaya koydular.Fakat bir-iki hafta sonraki gelişmeler (sıkı yönetimin ilan edilmesi) devrimcilerin görüşlerinde ne kadar haklı ve isabetli olduklarını gösterdi.Onların bu sağcı ve burunlarının ucunu görememe hastalığının veya tutumunun cezasını hareket çekti.

Yazar şöyle diyor :

"Menseviklerin demokrasi mücadelesini burjuvaziye terketmeleri gibi Tasfiyeciler de faşizme karşı mücadeleyi reformcu burjuvazinin görevi sayıyorlardı." (sayfa,30)

PDA revizyonistleri ülkemizdeki faşizm gerçeğini kavrayamadıkları için feodalizme karşı mücadeleyi faşizme karşı mücadeleden ayrı görüyor,kopararak ele alıyordu.Halbuki feodalizm,faşizmin kaynağını teşkil eden iki büyük sınıftan biriydi. Onlar faşizme karşı mücadeleyi uzun vadeli bir mücadele olarak değil de,şehirlerde verilecek geçici,bir anlık mücadele olarak görüyorlardı.Onlar,faşist ilerleyişin durdurulması,demokratik hakların korunup faşistlerin gerilettilmesinde de esas olarak halk yığınlarının örgütlü mücadelesine değil,"reformcu burjuvazinin darbesine" bel bağlamışlardı.İşin şaşırtıcı ve gülünç yanı da onların devrimcileri "faşizme karşı mücadeleyi reformcu burjuvazinin görevi sayıyorlardı." diye kendi hatalarıyla suçlamalarıdır.Devrimcilerin faşizme karşı köylerde ve şehirlerde ihtilalci bir tarzda örgütlenmeyi ve mücadeleyi savunmaları,PDA revizyonistlerinin şehirlerde kurduğu hantal ve laçka örgütsel yapıya ters düşüyordu.Bu devrimci hat,onların tüm ağırlıklarıyla şehirlerde kalarak,kuyrukçu bir siyasetle "reformcu burjuvaziyi" faşizme karşı darbeye teşvik etme politikalarına ters düşüyordu.Onların geniş köylü yığınlarını toprak ağalarına,tefecilere,tefecî-tüccarlara ve merkezi otoriteye karşı mücadeleye sokulması önerisinden kasıtlı olarak "faşizme karşı mücadele"nin "reformcu burjuvazi"ye bırakılması fikrini çıkarmalarıkendii gerici pratiklerini muhafaza etme ve savunma isteğinden ileri geliyordu.

PDA REVİZYONİSTLERİ BİRLEŞİK CEPHENİN KURULMASI MESELESİNİ BÜRO AÇMAK KADAR BASİT SANIYORLAR.

Yazar şöyle diyor:

"Proleter devrimci hareket...cephenin her zaman kurulabileceği,cephne kurmak için Kızıl S.İktidarı kurmayı beklemenin,ilelebet beklemek demek olduğunu.. ortaya koydu." (s.30,abç

Yukarda görüldüğü gibi yazar daha önceki görüşlerine sadık kalarak işçiköylü temel ittifakı üzerinde inşa edilecek olan H.B.Cephesinin "her zaman kurulabileceği"ni iddia etmektedir.

Devrimci hareket geçmişte B.Cepheyle ilgili olarak görüşlerini açıklarken B.Cephenin kurulması meselesinin ciddi bir mesele olduğunu açıkladı.B.Cephenin "her zaman",her istenildiği anda gerçekleşmesinin mümkün olmadığına işaret etti.B.Cephenin gerçekleşmesinin bazı şartların gerçekleşmesine bağlı olduğunu açıkladı.Ülkemiz-

de H.B.Cephesinin,halk savaşı süreci içinde,proletarya önderliğindeki İ-K temel ittifakı üzerinde inşa edileceğini vurguladı.Bu,ülkemiz şartlarına uygun,isabetli bir tespitti.Ne var ki,hareket bu tesbiti yaparken B.Cephenin kurulmasını "bir veya birkaç bölgede KSİ'ın kurulması" gibi kesin bir şarta bağlamakla hata işlemiştir.KSİ'lar kurulmadan da H.B.Cephesinin kurulması mümkündür.Ancak bu,yaygın ve sık rastlanan bir durum olamaz.Bizim gibi ülkelerde,H.B.Cephesini,çoğunlukla halk ordusundan ve kurtarılmış bölgelerden ayrı düşünmek kabil değildir.

PDA revizyonistleri,proletarya önderliğindeki İ-K Temel İttifakı üzerinde inşa edilen H.B.Cephesinin "her zaman kurulabileceği"ni iddia ettikleri için burada bir noktaya değinmek ve bir soru sormak isteriz.PDA'cılar,genellikle geçmişlerini uzatmak ve bununla gerine gerine övünmekle meşhurdurlar.Onlar 26 yıllık TKP hareketinin devamı olduklarını çoğu zaman tekrarlayarak bununla övünürler,TKP mirasını da 1960'larda DEVRALDIKLARINI,"1960'lardan bu yana çeşitli revizyonist ve oportunist akımlarla mücadele içinde geliştiklerini" ileri sürerler.(Vatan,21 Kasım 1971 geçmiş mirası katmazsak) 16 yıllık bir "proleter devrimci" harekettir.Biz bu Erbakanvari palavrayı bir yana koyarak bunların 1970'ten itibaren bir "proleter devrimci hareket" olarak ortaya çıktıklarını kabul edelim ve şu soruyu soralım:Mademki "birleşik cephenin her zaman kurulabileceğini" savunuyorsunuz,peki 6 yıldır neyi bekliyorsunuz? Neden şu B.Cepheyi kurup da soldaki tartışmalara bir son vermiyorsunuz? Ş.Hüsnü'nün önderliğindeki TKP,26 yıllık mücadelesinde B.Cepheyi neden kuramadı?

B.Cephenin "her zaman kurulabileceğini" iddia etmek,aslında onun kurulmasını "ilelebet beklemek"ten başka bir şey değildir.PDA revizyonistleri bu sakat görüşle B.Cephenin kurulmasını büro,açmak kadar basite indirgemekle aynı zamanda dolaylı yoldan devrime olan inançsızlıklarını da ortaya koymaktadırlar.B.Cephenin "her zaman kurulabileceğini" iddia etmek,insanı,halk ordusunun,kurtarılmış bölgelerin ve hatta devrimin "her zaman" gerçekleşebileceği iddiasına kadar götürüyor.

Yazar şöyle diyor:

"Aslında tasfiyeciler,ittifak fikrinin kendisine karşı çıkıyorlar ve bizzat ittifak fikrini proletaryanın bağımsızlığına aykırı buluyorlardı."(s.30)

Bu da uydurulmuş kuru yalanlardan birisidir.Devrimci hareketin ittifaklar konusundaki görüşleri gayet açıktır.Proletaryanın ittifaklar politikası,her şeyden önce B.Cephenin ve giderek devrimin gerçekleşmesi ve korunup geliştirilmesi için uyguladığı vazgeçilmez temel politikalarından birisidir.Proletarya Partisi,İ-K.T.İ.dahil,doğru bir politika izlediği takdirde(KSİ'ın kurulmasına bağlı olmaksızın) elverişli şartlarda ittifaklar kurabilir,kurmalıdır.PDA revizyonistlerinin devrimci hareketin "ittifak fikrine" karşı çıktığı,"ittifak fikrini proletaryanın bağımsızlığına aykırı bulduğu" yalanlarını durup dururken uydurması da gerçekten ibret vericidir.Bunlarda biraz dürüstlük olsa,tüm Türkiye devrimcilerinin ve yurtseverlerinin huzurunda bu tip yüz kızartıcı yalanlara baş vurmazlar.

PDA REVİZYONİSTLERİ TKP'NİN 1946'YA KADAR ESAS OLARAK MARKSİST-LENİNİST BİR HAT İZLEDİĞİNİ İDDİA EDİYORLAR

Yazar şöyle diyor:

"Onlar TKP'nin başından beri revizyonist ve reformist bir parti olduğunu,

bu partinin devrimci mirasından söz etmenin, bu mirasa sahip çıkmanın revizyonizm olduğunu öne sürdüler." (s.32)

Devrimci hareket geçmişte, TKP'nin "başından beri" değil, "M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra kesin sağcı ve revizyonist bir çizgi" izlediğini tesbit etti. Bu tesbit, Kaypakaya'nın TKP'nin mücadele tarihinin geniş inceleme ve eleştirisine (ne yazık ki bu detaylı inceleme ve eleştiri yazısı 12 Mart döneminde sıkı polis takibi ve baskısı nedeniyle kayboldu ve hala da bulunamadı) dayanan son derece isabetli bir tesbittir. Gerçekten de TKP Türkiye devriminin birçok önemli meselesini kavrayamadı, yanlış değerlendirdi, ve esas olarak Marksist-Leninist değil, "sağcı ve revizyonist" bir hat izledi. Bunun böyle olmasında, TKP'nin burjuva sınıf karakterinin yanında, geçmişte (kısa dönemli M. Suphi hareketi hariç) hiç bir komünist mirasa sahip olmamasının da önemli payı vardır.

PDA revizyonistleri, TKP içinde Leninist çizgiyi Ş. Hüsnü'nün temsil ettiğini savunuyorlar. Aslında Ş. Hüsnü'nün çizgisi 1946'ya kadar TKP'nin çizgisi olmuştur. M. Suphi'nin ölümünden sonra TKP içinde hiçbir zaman Leninist çizgiyi izleyen bağımsız bir akım varolmadı. Ş. Hüsnü ve arkadaşları başından beri esas olarak Leninist olmayan bir yol izlemişlerdir. Eğer Kurtuluş dergisinin eski sayıları incelenirse Ş. Hüsnü arkadaşlarının kurtuluş savaşı yıllarında henüz proletaryanın tanımını doğru dürüst yapamadıkları ve birinci emperyalist savaşta İngiltere'nin başını çektiği emperyalist kampı demokrasi uğruna döğüşen demokrasi cephesi olarak değerlendirdikleri görülecektir. TKP Marksizm-Leninizmi kavrayıp ülkemizin somut şartlarına uyduramadı. Marksizm-Leninizmin genel ilkelerinden, ülkenin somut şartlarından kopuk bir şekilde söz etti.

TKP bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede genel olarak proletarya önderliğindeki demokratik halk devriminin, özel olarak da toprak devriminin önemini ve dolayısıyla köylülüğün devrimci rolünün önemini kavrayamamıştır. Bu durum TKP'nin "köylülükle bağlar ve köylük alanda çalışma" konusunda "son derece zayıf" bir çalışmaya göstermesine yol açmıştır.

TKP devrimin yolunu doğru tesbit edemediği gibi esas olarak da ihtilalci değil, reformcu bir politika izledi. İşçi sınıfının yoğun olduğu birkaç şehirde çalışmayı esas aldı.

TKP ülkemiz şartlarında, proletarya önderliğindeki İ.K.T.İ. üzerinde inşa edilecek olan B. Cephe gerçeğini kavrayamadı. Diktatörlüğe karşı, diktatörlüğün niteliğini (kemalist) yanlış tesbit etmesinden ve uzlaşmacı burjuva sınıf karakterinden dolayı doğru bir ittifaklar politikası izleyemediği için gelişemedi, geniş yığınların güvenini ve desteğini kazanamadı. TKP Kemalist hareketin sınıf niteliğini başından beri hatalı tesbit etti ve Kemalist diktatörlüğe karşı zaman zaman teslimiyetçi bir politika izledi. 1924'te TKP Komüntern'de "Kemalistlerle sınıf işbirliği" politikası izlediği gerekçesiyle eleştirildi. Gerek Komüntern'deki eleştirinin ve gerekse 1925'teki Kemalist terörün etkisiyle 1926 devrimci programını kabul etti, fakat sınıf karakterinden dolayı programı uygulayamazdı ve uygulayamadı da. PDA revizyonistleri TKP konusunda köşeye sıkışınca derhal 1926 programını öne sürüyorlar ve

bunu TKP revizyonizminin savunulmasında bir kalkan olarak kullanıyorlar. Halbuki TKP'nin değerlendirilmesinde esas olan tek bir program değildir, esas olan 1919'dan 1946'ya kadar somut şartları içinde TKP'nin savunduğu görüşleri, çalışmaları ve mücadelesidir. Program ancak bütün içinde anlam kazanabilir.

1934'te Ş.Hüsnü Komünern'de yaptığı konuşmada Kemalist diktatörlüğü milli burjuvazinin bir diktatörlüğü olarak değerlendiriyordu; şöyle diyordu:

"Kemalist cumhuriyet, kuruluşundan bu yana dikkat çekici bir tutarlılıkla milliyetçi ve burjuva niteliğine bütünüyle uyan değişmez bir dış politika izliyor."

"Kemalistler Türkiye'nin bağımsızlığının Sovyetler Birliğinin varlığına ve dostluğuna bağlı olduğunun ve bunlar olmadan emperyalist sermayenin Türkiye'yi yeniden boyunduruk altına almaya yönelen hilekar çabalarına karşı en ufak bir direnme bile göstermeyeceklerinin bilincindedir. Ankara'nın Sovyetlerle ittifaka sürekli sadakatinin sırrı buradadır." (Aydınlık, sayı 71, s. 43)

Görüldüğü gibi, Ş.Hüsnü 1934'lerde Kemalist diktatörlüğün sınıf niteliğini yanlış tesbit etmekte, onu milli burjuvazinin bir diktatörlüğü olarak göstermektedir. Bu milli burjuvazinin de, Türkiye'nin bağımsızlığının Sovyetler Birliğinin varlığına bağlı olduğunun bilincinde olduğunu söylemektedir. Yani Ş.Hüsnü'ye göre Kemalistler, emperyalistlere karşı Türkiyenin "bağımsızlığı"nın korunması için yarıbaşlarındaki proletarya diktatörlüğünün yaşamasını istemektedirler. Yıl 1934 olmuş, Ş.Hüsnü'nün gözü hala komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bir kliğinin iktidarda olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye gerçeğini, bu kaba gerçeği görmüyor. Gözdeki merteyi görmemek, siyasi körlük buna derler. İşte TKP'yi Kemalizmle uzlaştıran, sınıf işbirliğine iten temel görüşlerden birisi de bu görüştür. Bu görüşten dolayıdır ki TKP Kemalist terörün yavaşladığı dönemlerde bu diktatörlüğe karşı uzlaşıcı, teslimiyetçi, terörün yoğunlaştığı dönemlerde ise mücadeleci bir politika izlemiştir.

TKP milli meseleyi çok kaba hatlarıyla kavradı. Devrimimizin önemli bir meselesi olan bu meseleyi pek önemsemedi, ve pratikte bu meseleye karşı hatalı bir taktikti. Kemalist diktatörlüğün azınlık milliyetlere, özellikle Kürt milletine karşı uyguladığı eritme ve yoketme siyasetine karşı kararlı bir mücadele vermediği gibi aksine bu siyaseti zaman zaman bölücülüğe, "gezciliğe ve dinciliğe" karşı gösterek üstü kapalı bir tarzda destekledi. Milli meselenin yığınlar arasında doğru çözümünün propagandası yerine Kemalistlere bu tip ayaklanmaların olmaması için Doğuda Toprak reformunun uygulanmasını salık verdi. Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini görmemezlikten geldi. Ve bu alandaki doğru ittifaklar politikasını hiç önemsemedi. Bugün PDA revizyonistleri de Milli mesele konusunda, özünde TKP'nin tutumunu benimsiyorlar. Onlar Türk hakim sınıflarıyla sıkı işbirliği içinde olan Kürt burjuva ve toprak ağalarıyla, milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı çıkan Kürt burjuva ve toprak ağalarını aynı kaba koyuyorlar. Komünist hareketin birincilere karşı ikincilerle geçici ittifaka girmesini büyük bir demagojiyle "toprak devriminin reddi" olarak gösteriyorlar. PDA revizyonistlerinin bu tepkisinin ardında onların burjuva milliyetçi duyguları ve anlayışı yatmaktadır.

Yukarıda sıraladığımız hatalar TKP'nin izlediği hataların bir kısmıdır. TKP tecrübesinin değerlendirilmesi ayrı bir konu olduğu için üzerinde durmayacağız. Ancak burada şunu belirtelim ki TKP izlediği yanlış çizgiden dolayı halkla kaynaşmamış, sağcı bir aydın hareketi olarak kalmıştır. TKP'nin işçi sınıfı arasındaki faaliyeti, bir avuç aydının "verimsiz çabası olmaktan öteye" gitmemiştir. Genel olarak se-dika hareketi içinde faaliyeti çok canlı kalmıştır. "Kemalist sendikalarda komünist gurup(freksiyon) çalışması ve bağımsız sınıf mücadelesi sendikaları kurma konusundaciddi çabalar"(Ş.H) gösterememiştir. "Az sayıda işletmelerde illegal sendika gurup-ları kurma konusunda sadece cesaretsiz girişimlerde"(Ş.H) bulunmuştur. Gençlik ve k-dinler arasındaki çalışmaları da zayıf kalmıştır.

PDA revizyonistleri, devrimci hareketi, TKP'nin "devrimci" mirasını inkar et-mekle suçluyorlar. Gerçekte onların devrimci hareketten istedikleri kendileri gibi TKP'nin sağcı ve revizyonist çizgisine sahip çıkmasıdır. Devrimci hareket, M. Suphi'-nin temsil ettiği hareketin mirasına sahip çıktığını ilen etmiştir. Devrimci hareke-TKP'nin 26 yıllık mücadelesinin derinlemesine incelenmesinin ve bu tecrübeden gere-li dersler çıkarılmasının önemine başından beri işaret etmiştir. KAYPAKKAYA'nın bu komadaki çalışması (ne yazık ki kayboldu) bunun bir göstergesidir. TKP'nin iki yanı vardır. Birinci yan sağcı ve revizyonist olandır ki bu onun esas yanıdır; diğeri tali durumda kalan devrimci yandır. Devrimci hareket birincisine karşı çıkar ve onu mah-kum eder, ikincisine ise sahip çıkar ve onu savunur. Devrimci hareket, TKP saflarında yer alan, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele veren, zindanlarda acı çeken, polis-te direnen, mahkemede boyun eğmeyen devrimci, yurtsever ve demokratların fedakerliğina, sabrına, kararlılığına ve cesaretine her zaman derin saygı duyar. Bir hareketin hatalarını açığa vurmak ve bu hataları derinlemesine eleştirmek hiçbir zaman o ha-reketin olumlu yönünü inkar anlamına gelmez. Bugün PDA revizyonistleri TKP'nin esas olarak "Leninist" bir hat izlediğini ileri sürerek onun esas hattına, revizyonist hattına sahip çıkıyorlar. Bu tutum PDA çizgisine uygundur. Eğer Kuvvüllü kendileri-ne saldırmıyadı, onun da "Leninist" hattına sahip çıkarlardı.

PDA REVİZYONİSTLERİ TKP'NİN KEMALİZM KONUSUNDAKİ HATALI ÇİZGİSİNİ GÜNÜMÜZ ŞARTLARINDA DEVAM ETTİRİYORLAR

Yazar şöyle diyor:

"Tasfiyeciler Kurtuluş savaşını inkar ettiler. . ." (age)

Devrimci hareketin kurtuluş savaşıyla ilgili tezlerine karşı PDA revizyo-nistleri şimdiye kadar bin hayli demagoji yaptılar. PDM'nin devrimci tezlere karşı yönelttiği eleştirileri cevaplandırmak ayrı bir yazı konusudur. Biz burada birkaç nokta üzerinde duracağız.

Devrimci hareket geçmişte Kurtuluş savaşının başına geçen Kemalist önderli-ğin niteliğini isabetli bir görüşle tesbit etti. Devrimci hareket, Kemalist önderli-ğin Türk olan komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfının bir hareketi olduğunu açığa çıkardı, ve Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük olduğunu tesbit et-ti. Bu devrimci görüşler şimdiye kadarki tüm oportunist ve revizyonist görüşlere a-ğır bir darbe indirdi. Bu görüşler, hakim sınıfların tüm oportunist ve revizyonist

akımların da yardımıyla başından beri Kemalizme giydirdiği dokunulmazlık zırhını parçaladı ve onu olduğu gibi açığa çıkardı. Başta 12 Mart faşistleri olmak üzere, oportunist ve revizyonist akımların özellikle K. meselesinde devrimci harekete karşı ateş püskürmeleri işte bundan dolayıdır.

Kemalizm konusunda devrimci harekete saldıran oportunist, troçkist ve revizyonist akımların başında özellikle PDA revizyonizmi gelmektedir. PDA revizyonistleri, ülkede sınıf mücadelesinin giderek keskinleştiği bir dönemde, "Halkın Sesi" dergisinde, günlerce hakim sınıfların yapmak istediği bir görevi üstlenip, Kemalizmi halka şirin göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Devrimci hareketin tezlerine karşı olanlar, Lenin, Stalin ve Dimitrof'un Kurtuluş savaşında halkın itilaf emperyalistlerine karşı direnmesi ve sömürge yapının tasfiyesiyle ilgili olarak ileri sürdükleri fikirlere sarıldılar. Bu fikirleri, Kemalizmin halka şirin gösterilmesinde bir araç olarak kullanmaya çalıştılar.

Devrimci Hareket geçmişte, Kurtuluş savaşıyla sömürgeleştirilmiş toprakların kurtarıldığını, sultanlığın kaldırıldığını fakat yarı-sömürge ve yarı-feodal yapının olduğu gibi kaldığını tesbit etti. PDA revizyonistleri aslında bu gerçeğe karşı savaş açtılar. Onlar üstü kapalı ve sinsice Kurtuluş savaşıyla Türkiye'nin her bakımdan bağımsız bir ülke haline geldiğini savunur oldular. Sömürgeleştirilmiş toprakların kurtarılması, sultanlığın kaldırılması ve diğer kısmi reformların yapılması elbette ki ileriye doğru atılmış adımlardır. Hareket hiçbir zaman bunların gerici bir şey olduğunu iddia etmedi ve etmez de. Hareket genel olarak Kurtuluş savaşının neyi gerçekleştirdiğini, neyi gerçekleştirmediğini ortaya koydu. Buna bağlı olarak Kurtuluş savaşında neye sahip çıktığımızı neyi red ettiğimizi açıkladı. Hareket, Kurtuluş savaşında emperyalizme karşı direnen halkımızın (Kara Yılanların, Şahinlerin, Parti Pehlivanlarının vb.) kahramanlık, fedakarlık ve yurtseverlik mirasına sahip çıktı. Kemalist mirasa Şafakçıların sahip çıkmakta serbest olduklarını belirtti. Savaşın önderliğini ele geçirmiş olsa bile Kemalizmle Kurtuluş savaşını aynılaştırmak doğru değildir. Kurtuluş savaşında emperyalizme karşı ilk direnmeyi Kemalist önderlik başlatmış değildir. Direnmeyi ilk önce çete savaşlarıyla bağlatan bizzat halkın kendisidir. Kemalistler bu direnmenin gelip başına geçmişlerdir. Emperyalizme karşı kükrayan halk yığınlarının devrimci yurtsever gücünü kendi sınıf menfaatleri açısından yönlendirmiş, iğdiş etmişlerdir. Halka ait olan işgalin sökülüp atılması veya sömürge yapının tasfiyesidir (ki Kemalist önderliğin de bunda çıkarı vardı). Kemalist önderliğe ait olan nedir? Kemalist önderliğe ait olan da yarı-sömürge, yarı-feodal yapının olduğu gibi kalmasıdır. Ve elbette ki devrimci hareketin sahip çıktığı miras, yani emperyalizme karşı direnen Türkiye halklarının gösterdiği kahramanlık, dünyanın diğer ezilen halklarına cesaret ve ümit vermiştir. Birlikte devrimci hareketin tezlerinde belirttiği gibi, Türk büyük burjuvazisinin ve toprak ağalarının önderliğinden dolayı Kurtuluş savaşı getirdiği sonuçlar bakımından - ki getirilen sonuç yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'dir. - "Şafak revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi Asya'nın ezilen halklarına değil, Asya'nın korkak burjuvazisine ve bir de emperyalist ülkelerin mali oligarsisine cesaret ve ümit vermiştir".

Devrimci hareket, biraz önce de belirttiğimiz gibi Kurtuluş savaşında neyi savunduğunu, neye karşı çıktığını apaçık fakat öz olarak ortaya koymuştur. Yazının olması, her şeyin ayrıntılı bir şekilde açıklanmamasından yararlanan Aydınlik revizyonistleri, Demagoji ve tahtifatla hareketi bağlamayan, sağda solda söylenmiş ve yazılmış bazı hatalı fikirlerle bol bol spekülasyon yapmışlardır.

Yazar devam ediyor:

"Tasfiyecilere göre, tüfekleri Kurtuluş savaşa verenlere çevirmek ve onları yıkmak gerekiyordu." (s.32)

Devrimci hareket, savaş içinde böyle bir şeyin yapılması gerektiğini hiçbir zaman ve hiçbir yerde ileri sürmemiştir. Bu, Aydınlik revizyonistlerinin bol bol sarfettikleri kuru iftiralarından birisidir. Kurtuluş savaşında Komünist partisinin Kemalistlere karşı politikası, ÇKP'nin Japon işgali karşısında Guomindang'a karşı uyguladığı politikadan temelde farklı olamazdı, olmadı da. Savaş süresince Komünist Partisinin Politikası, tüfekleri Kemalistlere değil, Kemalistlerle birlikte emperyalistlere çevirmek olabilirdi. Nitekim o dönemde Türkiye komünistleri ve demokratları da aynı şeyi yaptılar. Tüfekleri Kemalistlerle birlikte emperyalistlere çevirdiler. Ne var ki Kemalistler de tıpkı Çan Kay Şek gibi savaş yılları içinde tüfekleri Milli burjuvaziye, demokratlara ve Komünistlere çevirdiler, bu yurtsever güçlere karşı kanlı saldırılara giriştiler. Bu gerçeği ancak Kemalizm dalkavukları görmezlikten gelebilir, anlamak istemez. Kemalistler daha savaş yılları içinde, Londra Konferansı öncesi, İngiliz emperyalistlerinin gözüne şirin görünmek, onları uzlaşmaya çekmek için üç-dört ay gibi kısa bir sürede Kuvay-ı Seyyare'ye, Halk İştirakiyyun Fırkasına ve M. Suphi'nin başında bulunduğu TKP'ye karşı kanlı saldırılar düzenlediler. Batıda Yunanlılara karşı direnen ve Milli burjuvazinin sağ kanadının bir hareketi durumunda olan Kuvay-ı Seyyare, Kemalist saldırı karşısında darmadağın oldu. Hareketin başını çeken Çerkez Ethem gibileri Yunanlılara sığınmak zorunda kaldı ve ihanete sürüklendi. Bu hareketin içinde yer alan ve Egeli yoksul ve aşağı-orta köylülüğün bir hareketi durumunda olan Parti Pehlivan'ın ve arkadaşlarının başını çektiği çeteler ise işgal edilmiş topraklarda Yunan Cephesi gerisinde savaşa devam ettiler. Öte yandan aynı ay içinde Halk İştirakiyyun Fırkası dağıtıldı, Kuruculam tutuklandı. M. Suphi'nin başkanlığındaki 15 kişilik Seçkin bir TKP heyeti Karadeniz'de boğduruldu. Kemalistlerin bu saldırısıyla Guomindang'ın Japon işgali şartlarında komünistlere ve yurtseverlere karşı düzenlediği saldırı arasında özünde hiçbir fark yoktur. Her ikisi de aynı sınıfların, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının komünistlere ve yurtseverlere karşı işgal şartlarında giriştikleri bir saldırdır.

Yazar devam ediyor:

"Onlara göre, proletarya önderliğinde olmay n her kurtuluş savaşı gericidir ve desteklenmez." (s.32)

Bu da fütursuzca savrulan kuru iftiralardan birisidir. Devrimci hareketin görüşleri, yazıları ortadadır. Bu adı iftiraya cevap vermeye değmez. Biz bu durumu devrimci hareketin yazılarını okuyanların ve geçmişte devrimcilerle PDA'cılar arasındaki mücadeleye yakinen tanık olmalarını takdirine bırakıyoruz.

DEVRİMCİ HAREKETİN ÇÖKTÜĞÜ YALANINI YAYMAYA ÇALIŞAN PDA REVİZYONİZMİ KİMSEYİ KANDIRAMAZ.

Yazar şöyle diyor:

"Bunlar keskin sloganlarla devrimci hareketten koparıp götürdükleri bir avuç genç devrimciyi maceracı yollarında heder ettiler.Bu gençlerden çoğu Sıkıyönetim mahkemelerinde Yusuf Küpeli ve AP taraftarı M.Ramazan Aktolga hainlerinin gurubuna katıldı,ve teslimiyete sürüklendi."(s.26,abç)

12 Mart faşist diktatörlüğünün cezaevlerine doldurduğu devrimciler ve yurtseverler başta olmak üzere,Türkiye devrimcilerinin çoğunluğu,TKP (M-L) ve TİKKO davasında yargılanan devrimcilerin cezaevlerinde ve mahkemedeki tutumlarını çok iyi bilmektedir.Bu davada yargılanan ve büyük çoğunluğu teşkil eden devrimciler,cezaevlerinde ve mahkemede halkın davasına bağlılığın en iyi örneklerinden birisini vermişlerdir.Bunlar,mahkemede,12 Mart faşist diktatörlüğünün tüm baskılarını,zulüm ve provakasyonlarını ayrıntılarıyla teşhir etmiş,proletaryanın ve halkın davasını kararlılıkla,tavizsizce savunmuşlardır.Mahkemeden atmalar,hücre cezaları,tehditler,mahkeme salonlarına doldurulan coplu silahlı askerlerin baskıları onları geriletmemiştir.Gerçekleri olduğu gibi kabul etmeli,dürüst olmalıyız.Herkesin bildiği kaba gerçekleri çarpıtarak,ters göstererek bunlardan fayda ummak boşunadır.Cezaevinde ve mahkemede çoğunluğun mücadelesine katılmayıp sessiz kalan ve yarısı sempati-zan olan bir avuç kişiyi çoğunluk diye göstermek,hatta bunları ihanete sürüklenmekle suçlamak,böylesine bir iğrenç yalana itibar etmek,tüm devrimcilerin nazarında bizi değil sizi küçük düşürür.Bizler hiçbir zaman PDA kadrolarının cezaevindeki ve mahkemedeki olumlu tutumlarını inkar ederek yüzüstüleşmeyiz.Cezaevinde ve mahkemede PDA'dan ayrılıp teslimiyet yolunu tutanları çoğunluk göstererek ve bunları PDA hareketine karşı siyasi ve ideolojik mücadelede bir malzeme gibi kullanarak adileşmeyiz.Çünkü biz biliyoruz ki PDA'dan ayrılıp teslimiyet yolunu tutan bu unsurlar esas olarak cezaevinde ve mahkemelerle faşistlere karşı yürütülen mücadeleden kaçanlar,paçayı kurtarmak isteyenlerdir.Yoksa PDA çizgisinden ayrılıp da cezaevinde ve mahkemede PDA kadrolarıyla birlikte faşizme karşı mücadele eden devrimciler de vardır.

12 Mart faşist diktatörlüğü ve ondan sonraki dönemde Türkiye'nin azıllı gerici,her türden oportunist ve revizyonistleri-bazıları hariç- tek bir ağızdan faşizme karşı mücadelede canını veren devrimci ve yurtseverlerin "boşuna öldükleri"ni,"pisi pisine gittikleri"ni,"ölüme itildikleri"ni,"heder oldukları"nı ileri sürerek,bu şehitlerin kişiliğinde faşizme karşı verilen mücadeleyi karalamaya,halkın gözünde kötü göstermeye çalıştılar,şehit düşen devrimcilerin ve yurtseverlerin hatalarını,onların olumlu yönünü,halka ait olan yanını karalamada bir malzeme olarak kullanmaya çalıştılar.PDA revizyonistleri,devrimci hareketin önderleri için "bir avuç devrimciyi maceracı yollarında heder ettiler" diyerek bir anlamda gerici koroya eşlik ediyorlar.Bu tutum onların modern revizyonist ve aşırı sağcı çizgilerine tamamen uygundur.Onlar gerici koronun başında yer alan TKP'nin ağızıyla konuşuyorlar.TKP revizyonistleri de şöyle diyor:"Perinçekler geçmişte...İ.Kaypakçayaları silahlı serüvenlere iteleyip,kendileri geri çekildiler,ve onların ölümlerine yolaçtılar."

(Atılım, 1 Ekim 1976, s. 10) 12 Mart Faşist diktatörlüğüne karşı mücadelede canlarını verenler "boşuna" ölmediler. Hatalarına rağmen onlar halka aittirler. Onların dökülen kanları devrim ırmağına açılan küçük derecikler gibidir. Devrimci hareket onların hatalarından gerekli dersleri çıkarır, olumlu yanlarına sahip çıkar ve onu savunur.

PDA REVİZYONİZMİ GEÇMİŞTE OLDUĞU GİBİ BUGÜN DE YALDIZLI BİR PALAVRA EDEBİYATIYLA SÜSLENMİŞ AŞIRI SAĞCI VE TESLİMİYETÇİ BİR POLİTİKA İZLEMENKTEDİR

İki süper devletin ülkemiz üzerind ki hegemonya mücadelesi veya çatışması gün geçtikçe kızışıyor. Ülkemizin, Avrupa'nın Ortadoğu'ya açılan kapısı ve Doğu Akdenizin kulesi durumunda olmasından dolayı bu çatışma-iki süper devletin ortadoğuda ki ve Akdenizdeki çatışmasına veya hegemonya mücadelesine bağlı olarak- ileride daha da kızışacaktır. Ülkemizde ABD nüfuzu gün geçtikçe gerilemekte, Sovyet nüfuzu ise gelişmektedir. Bununla birlikte bugün ülkemiz esas olarak ABD emperyalistlerinin bir yarı sömürgesi durumundadır. Her iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı kararlılıkla mücadele edilmelidir. Bu mücadeleyi, birisini diğerinden koparmaksızın sürdürmeli, fakat ABD ve işbirlikçilerine karşı her alanda mücadeleye ağırlık verilmedir.

Bugün iki süper devleti baş düşman ilan eden PDA revizyonizmi, mücadelenin asıl ağırlığını Sovyet sosyal emperyalistlerine yöneltmekte ve gerçekte baş düşman olarak Sovyetleri hedef almaktadır. Onlar, ülkemizin esas olarak ABD emperyalistlerinin bir yarı-sömürgesi olduğu gerçeğini görmezlikten geliyorlar. İzledikleri politika özünde, ülkenin sosyal-emperyalist bir işgale uğradığı şartların bir politikasıdır. Onlar, bugün yarı-sömürge şartlarında uygulanacak siyasetle işgal şartlarında uygulanacak siyaseti birbirine karıştırıyorlar. İşgal şartlarının baş çelişkisini, bugünkü durumun baş çelişkisi olarak tesbit eden PDA revizyonistleri, bu yüzden iç düşmana veya iç gericiliğe karşı mücadeleyi ikinci plana atmış durumdadırlar.

PDA revizyonistleri bugün iki süper devlete karşı mücadele bayrağı altında ABD emperyalizmini gizliden gizliye kayırma ve bu süper devleti ehven-i şer gösterme durumuna düşüyorlar. Onlar, ABD emperyalistlerinin işbirlikçileriyle sınıf işbirliği politikasını sinsice uyguluyorlar, bir süper devlete ve işbirlikçilerine dayanarak diğerine karşı mücadele siyasetini geliştiriyorlar. ABD işbirlikçileri ve bu günkü şartlarda tecrit edilmesi gereken azıllı komünizm düşmanları olan DP faşistleriyle PDA bürokratları arasındaki yakınlaşma bu durumun somut örneklerinden birisidir. PDA revizyonistlerinin Sovyet sosyal emperyalistlerine karşı mücadeleye ağırlık vermeleri ve ABD'yi sinsice kayırmaları, DP faşistlerinin tasvibini almaktadır. Onlar bu noktada kendilerine yöneltilen eleştirileri, DP faşistlerinin kendi "proleter devrimci siyasetleri"ni desteklediğini ileri sürerek cevaplandırmaya çalışıyorlar. Buna kargalar bile güler. PDA revizyonistleri bir yandan devrimci hareketin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı çıkan bir kısım Kürt burjuva ve toprak ağalariyle ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı geçici ittifak kurabileceği fikrine ateşpüskürürken, diğer yandan da milli baskıların, zulmün ve imtiyazların en ağır şekilde devam etmesini savunan ABD işbirlikçisi DP faşistleriyle bugünkü şartlarda ittifak kurmaya çalışıyorlar. Bu siyaset, burjuva milliyetçi öze sahip olan

PDA ideolojisinin dogal bir sonucu olarak süper devlet ve işbirlikçilerine dayanarak diğerine ve işbirlikçilerine karşı mücadele edilmez.PDA'nın geliştirmeye çalıştığı bu eğilimi mahkum etmeli,bugünkü şartlarda iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadeleden yana olan güçlerle birleşmeye veya geçici ittifaklar kurmaya çalışmalıyız.

PDA revizyonistleri,alkın mücadelesinin yükseldiği ve açık faşist diktatörlük tehlikesinin arttığı bugünkü şartlarda "öz kaynaklarımıza ve halkın silahlanması na dayanan yurt savunması" sloganı altında hakim sınıfların silahlanmasını savunuyor MC faşizminin halka karşı giriştiği baskı ve terörüne karşı mücadeleyi ikinci plana iten bu hareket,şimdi hakim sınıflara silahlanma ve yurt savunması konusunda aktif hocalığı yapmaktadır.Bugün ülkemizde silahlanma ve yurt savunması konusunda birbiriyle çatışan ve halkın en çok dikkatini çeken iki büyük görüş vardır.Birinci görüş,ABD işbirlikçilerinin savunduğu görüştür.Bunlar ABD emperyalizminin imkanlarıyla ve tepeden tırnağa kadar silahlanmayı savunmaktadır.Bu, aynı zamanda NATO'nun isteğidir.NATO Sovyet tehdidine karşı Güney-doğu kanadının ateş gücünü bir an evvel arttırmayı harearetle istemektedir.İkinci görüş,Sovyet işbirlikçilerinin görüşüdür.Bunlar yumuşama maselını yayararak Türkiye'nin silahlanmasına karşı çıkmaktadırlar.Bunların gerçek amacı,Türkiye'nin Sovyet sosyal emperyalistleri tarafından kolay yutulabilir bir lokma haline gelmesidir.Öte yandan bunlar,ülkemizin Sovyetlerle askeri bakımdan da sıkı ilişkiler içine girmesini arzulamaktadırlar.Bunların esas amacı,Sovyetlerin ABD'nin yerini almasıdır.Türkiye proletaryasının bu iki süper devlet ve işbirlikçilerinin bugünkü şartlarda silahlanmayla ilgili politikaları karşısında tavrı ne olmalıdır? Açıktır ki,bu,hiçbirinin politikasına alet olmamak;her iki politikanın da içyüzünü kitlelere teşhir etmek ve halkın her iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelesini kendi imkanlarıyla,kendi gücüne dayanarak silahlanmasını savunmak olmalıdır.Özellikle halkın proletarya önderliğinde iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelede kendi bağımsız silahlı güçlerini yaratmasını ısrarla savunmalı ve bu esasa uygun bir siyaset izlemelidir.

Bugün Türkiyenin bir yarı-sömürge olmaktan kurtulması,ülkemizin emperyalistlerle her türlü siyasi,ekonomik,askeri ve kültürel bağlarını koparması gibi büyük ve çetin bir görev önümüzde ılmaktadır.Bu görevi es geçerek ikinci plana alarak,"öz kaynaklarımıza ve halkın silahlanmasına dayanan yurt savunması" görevini tek başına ele almak,bunu esas görev haline getirme eğilimine kapılmak,bugünkü şartlarda büyük hatadır.PDA'nın devrimci lafla a süslediği bu politikası,bugünkü şartlarda ABD ve işbirlikçilerinin dışta Sovyet sosyal emperyalistlerine,içte ise halka karşı silahlanma politikalarına soldan dolaylı bir destek sağlamaktan başka bir işe yaramaz.

"Öz kaynaklarımıza ve halkın silahlanmasına dayaben yurt savunması"sloganı doğru bir slogandır.Fakat PDA bu sloganı kendi küçük burjuva milliyetçi anlayışıyla ele almaktadır.Sınıf bilinçli Türkiye proletaryası yurt savunmasının önemini ve bunun hangi şartlarda ön plana alınacağını çok iyi bilmektedir.Bugün ülkemizin yarı-sömürge olmaktan kurtulması,bağımsızlığına kavuşması uğruna verilecek mücadeleyi ön plana almadan,pratikte bu yoldaki mücadeleye ağırlık vermeden silahlanmayı savunmak,

parlak laflarla bunu ön plana geçirmek,gerçekte bir süper devletin ve işbirlikçilerinin halka ve diğer süper devlete karşı silahlanmasını savunmak olar.Herşeyden önce bu,bugünkü şartlarda ABD emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin işine yarar.

Gerçek Yayınevi
55,München
Kulturbach Str.19